

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Tomáše Kocourka a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **M. M.**, zast. JUDr. Michalem Krýslem, advokátem, se sídlem náměstí Republiky 204/30, Plzeň, proti žalované: **Česká průmyslová zdravotní pojišťovna**, se sídlem Jeremenkova 161/11, Ostrava, o žalobě proti rozhodnutím žalované ze dne 12. 3. 2024, č. j. FP/SEV/VN2012_KZ/106553 a č. j. FP/SEV/VN2015_KZ/049334, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 18. 12. 2025, č. j. 22 Ad 7/2024-86,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Ustanovenému zástupci žalobce advokátu JUDr. Michalu Krýslovi **s e p ř i z n á v á** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů v řízení o kasační stížnosti ve výši 6 134,70 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :**I. Přehled dosavadního řízení**

[1] Žalovaná vydala výkazy nedoplatků ze dne 8. 2. 2024, sp. zn. VN2012 KZ/106553 (dále jen „první výkaz nedoplatků“), a ze dne 8. 2. 2024, sp. zn. VN2015_KZ/049334 (dále jen „druhý výkaz nedoplatků“), kterými vyměřila žalobci dlužné pojistné na veřejném zdravotním pojištění a penále. Proti oběma výkazům se žalobce bránil námitkami. Žalovaná se s námitkami neztotožnila. Rozhodnutím ze dne 12. 3. 2024, č. j. FP/SEV/VN2012_KZ/106553 (dále jen „první napadené rozhodnutí“), potvrdila první

výkaz nedoplatků a rozhodnutím ze dne 12. 3. 2024, č. j. FP/SEV/VN2015_KZ/049334 (dále jen „druhé napadené rozhodnutí“), potvrdila druhý výkaz nedoplatků.

[2] Žalobce se žalobou podanou ke Krajskému soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“) domáhal zrušení obou napadených rozhodnutí.

[3] Krajský soud o žalobě rozhodl rozsudkem ze dne 19. 3. 2025, č. j. 22 Ad 7/2024-58 (dále jen „rozsudek krajského soudu“). Výrokem I. zrušil první napadené rozhodnutí a výrokem II. žalobu ve zbytku (tj. ve vztahu k druhému napadenému rozhodnutí) zamítl. Výrokem III. rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

[4] Proti výrokům II. a III. rozsudku krajského soudu podal žalobce kasační stížnost.

[5] Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) rozsudkem ze dne 20. 11. 2025, č. j. 2 Ads 98/2025-27 (dále jen „zrušující rozsudek NSS“), zrušil rozsudek krajského soudu ve výrocích II. a III. a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. NSS přisvědčil námitce žalobce, že krajský soud měl druhé napadené rozhodnutí zrušit ze stejných důvodů, pro které zrušil první napadené rozhodnutí. Promlčecí lhůta uvedená v § 16 odst. 1 zákona č. 592/1992 Sb., o pojistném na veřejné zdravotní pojištění, je svojí povahou prekluzivní, přičemž zánikem práva předepsat dlužné pojistné je soud povinen zabývat se z úřední povinnosti. Penále jakožto příslušenství dlužného pojistného sleduje jeho osud, tedy v případě, kdy je prekludováno dlužné pojistné, je prekludováno i penále k němu se vztahující. Krajský soud pominul, že součástí druhého výkazu nedoplatků je jednak penále, které se vztahuje k dlužnému pojistnému předepsanému k úhradě tímto výkazem nedoplatků, jednak penále, jež se týká ještě starších nedoplatků na pojistném, které byly předepsány k úhradě prvním výkazem nedoplatků. Penále, které je předmětem druhého výkazu nedoplatků, je počítáno vždy z aktuálního stavu účtu, tedy zahrnuje nejen penále z dlužného pojistného, které se stalo splatným v období, jež zahrnuje výkaz nedoplatků, tak penále přirostlé v tomto období z dlužného pojistného, které se stalo splatným v dřívějším období. Pokud krajský soud shledal důvod pro zrušení prvního napadeného rozhodnutí kvůli prekluzi části dlužného pojistného, nemohl dospět k opačnému závěru ve vztahu k druhému napadenému rozhodnutí, neboť jeho předmětem je i penále týkající se prekludované části pojistného, které sleduje osud tohoto pojistného. NSS dále zavázal krajský soud, aby v návaznosti na sdělení žalované, že byl v mezidobí zrušen druhý výkaz nedoplatků, prověřil, zda neodpadl předmět řízení o žalobě.

[6] Krajský soud v dalším řízení usnesením ze dne 18. 12. 2025, č. j. 22 Ad 7/2024-86 (dále jen „usnesení krajského soudu“), výrokem I. žalobu ve vztahu k druhému napadenému rozhodnutí odmítl. Výrokem II. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

[7] Krajský soud konstatoval, že žalovaná rozhodnutími ze dne 7. 5. 2025 zrušila první i druhý výkaz nedoplatků. Zdůraznil, že po zrušujícím rozsudku NSS zůstalo předmětem řízení jen druhé napadené rozhodnutí. Proto se krajský soud zabýval tím, zda odpadl předmět řízení, pouze ve vztahu k tomuto rozhodnutí.

pokračování

[8] Krajský soud dospěl k závěru, že předmět soudního řízení skutečně odpadl. Byť žalovaná zrušila druhý výkaz nedoplatků (svojí povahou prvostupňové rozhodnutí), a nikoliv druhé napadené rozhodnutí, je třeba vycházet z toho, že rozhodnutí prvního a druhého stupně spolu tvoří z hlediska soudního přezkumu jeden celek. Proto pokud bylo dosud existující prvostupňové rozhodnutí zrušeno, postrádá pokračování v soudním přezkumu svůj smysl. Soud by v dalším řízení již nerozhodoval o konkrétních veřejných subjektivních právech, neboť žádné rozhodnutí, které by veřejná subjektivní práva žalobce mohlo zasáhnout, již neexistuje a „neobživlo“ by ani při zrušení druhého napadeného rozhodnutí.

[9] Na závěr krajský soud konstatoval, že žalobce byl úspěšný se svou žalobou pouze ve vztahu k prvnímu napadenému rozhodnutí, přičemž ve vztahu k druhému napadenému rozhodnutí byla žaloba odmítnuta. Proto nepřiznal žádnému z účastníků řízení právo na náhradu nákladů řízení.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření k ní

[10] Proti usnesení krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost, jejíž důvody nepodřadil pod jednotlivá písmena uvedená v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

[11] Stěžovatel namítl, že z výroků usnesení krajského soudu je zřejmé, že krajský soud nerespektoval závazný právní názor uvedený v bodě 52 zrušujícího rozsudku NSS. Krajský soud měl zastavit řízení v části, která byla napadena předchozí kasační stížností, a zároveň přiznat stěžovateli náhradu nákladů řízení vůči žalované. Náhradu nákladů řízení měl krajský soud stěžovateli přiznat jak ve vztahu k řízení před krajským soudem, tak i ve vztahu k řízení před NSS, protože stěžovatel byl v obou těchto řízeních zcela procesně úspěšný. Zastavení řízení měla podle stěžovatele způsobit pouze žalovaná, a to následným zrušením druhého výkazu nedoplatků. Krajský soud fakticky nerozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti tak, jak mu to NSS uložil v bodě 53 zrušujícího rozsudku.

[12] Žalovaná ve svém vyjádření navrhl, aby byla kasační stížnost zamítnuta.

III. Posouzení kasační stížnosti

[13] NSS nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem.

[14] Projednávaná kasační stížnost je v pořadí druhou (opakovanou) kasační stížností podanou v téže věci. NSS se tedy zabýval tím, zda je přípustná ve smyslu § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s.

[15] Z § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. vyplývá, že opakovaná kasační stížnost v téže věci je přípustná pouze za předpokladu, že je jako její důvod namítáno, že se krajský soud neřídil

závazným právním názorem NSS. Judikatura dovodila také další výjimky z obecné nepřipustnosti opakované kasační stížnosti v téže věci. V usnesení ze dne 5. 2. 2013, č. j. 8 Afs 47/2012-39, NSS uvedl: „*Opakovaná kasační stížnost je přípustná, je-li v ní namítáno, že se krajský soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v předchozím zrušujícím rozsudku. Přípustnost takové kasační stížnosti je tedy omezena na důvody, které Nejvyšší správní soud v souladu se zákonným omezením svého přezkumu dosud v téže věci neřešil. Smyslem této úpravy je, aby se Nejvyšší správní soud nemusel opakovaně zabývat věcí, u které již jednou vyslovil svůj právní názor závazný pro krajský soud; to za předpokladu, že se krajský soud tímto názorem řídil*“ (viz též usnesení NSS ze dne 9. 4. 2015, č. j. 4 As 45/2015-22).

[16] NSS v rozsudku ze dne 29. 8. 2012, č. j. 8 As 2/2012-55, shrnul závěry plynoucí z judikatury Ústavního soudu a NSS, které se týkají dalších případů, kdy lze shledat přípustnost opakované kasační stížnosti. Jedná se o případy, které § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. sice konkrétně nezmiňuje, ale implicitně v sobě obsahuje. Nepřipustnost kasační stížnosti nelze konstatovat zejména v případech, kdy NSS vytkl krajskému soudu procesní pochybení nebo nedostatečně zjištěný skutkový stav, případně nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí. Odmítnutí kasační stížnosti za tohoto procesního stavu by znamenalo odmítnutí věcného přezkumu rozhodnutí z pohledu aplikace hmotného práva. Námitky opakované kasační stížnosti se musí pohybovat v rámci již vysloveného právního názoru či pokynu, tj. v mezích závěrů, které NSS v dané věci vyslovil, nebo musí směřovat k právní otázce, která nemohla být řešena v první kasační stížnosti, zejména pro vadný procesní postup nebo vadu obsahu rozhodnutí krajského soudu.

[17] NSS posoudil obsah kasační stížnosti ve světle shora uvedených východisek. Stěžovatel krajskému soudu vytkl, že se při rozhodování o náhradě nákladů řízení neřídil závazným právním názorem uvedeným v bodě 52 zrušujícího rozsudku NSS. Tato námitka je tedy z pohledu § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. přípustná. Stěžovatel dále namítl, že krajský soud měl řízení o žalobě ve vztahu k druhému napadenému rozhodnutí zastavit, nikoli žalobu v tomto rozsahu odmítnout. I tato námitka je ve smyslu § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. přípustná, neboť brojí proti závěru krajského soudu, který nebylo možné napadnout v řízení o první kasační stížnosti.

[18] Stěžovatel namítl, že krajský soud měl řízení o žalobě ve vztahu k druhému napadenému rozhodnutí zastavit, nikoli žalobu v tomto rozsahu odmítnout. S tímto názorem se NSS neztotožňuje.

[19] Existence předmětu řízení patří mezi podmínky řízení, které je třeba zkoumat z moci úřední po celou dobu trvání soudního řízení. Nezbytnou podmínkou soudního přezkumu podle § 65 s. ř. s. je tedy existence „rozhodnutí“ ve smyslu uvedeného ustanovení. Pokud je žalobou napadené rozhodnutí pravomocně zrušeno, nahrazeno jiným nebo změněno v jiném řízení, odpadne tím předmět řízení o žalobě podle § 65 s. ř. s. Odpadnutí předmětu řízení je neodstranitelným nedostatkem podmínek řízení, pro který soud musí žalobu odmítnout podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. (viz rozsudky NSS ze dne 21. 11. 2019, č. j. 8 Afs 361/2018-49, č. 3951/2020 Sb. NSS, ze dne 2. 8. 2023, č. j. 5 As 187/2021-40, ze dne 19. 5. 2011, č. j. 1 As 39/2011-60, nebo ze dne 7. 5. 2025, č. j. 7 As 139/2024-64).

pokračování

Předmět řízení o žalobě odpadne, i pokud je zrušeno pouze rozhodnutí prvního stupně, neboť rozhodnutí o opravném prostředku nemůže v takové situaci samostatně obstát.

[20] Pro úplnost NSS uvádí, že na tomto závěru nic nemění ani skutečnost, že se posuzovaná věc týká výkazu nedoplatků a rozhodnutí o námitkách (druhé napadené rozhodnutí). Ač jsou námitky proti výkazu nedoplatků specifickým opravným prostředkem a nelze je ve všech ohledech stavět na roveň odvolání, je nutné v posuzované věci na druhý výkaz nedoplatků a druhé napadené rozhodnutí hledět z hlediska soudního přezkumu jako na jeden celek. Výkaz nedoplatků (který je rozhodnutím správního orgánu ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., viz rozsudek NSS ze dne 16. 4. 2020, č. j. 3 Ads 226/2019-31) je třeba považovat za prvostupňové rozhodnutí, a proto v případě, že žalovaná zrušila druhý výkaz nedoplatků, zanikl tím předmět řízení o žalobě ve vztahu k druhému napadenému rozhodnutí. Jinými slovy, výkaz nedoplatků i rozhodnutí o námitkách představují jeden funkční celek. Pokud je zrušen výkaz nedoplatků, pak rozhodnutí o námitkách nemůže samostatně obstát, neboť námitky směřují právě proti výkazu nedoplatků.

[21] Z obsahu soudního ani správního spisu nevyplývá, že by žalovaná zrušila druhý výkaz nedoplatků v rámci uspokojení navrhovatele po podání žaloby ve smyslu § 62 s. ř. s., neboť tak učinila poté, co byl vydán rozsudek krajského soudu, jímž byla v této části žaloba zamítnuta. Podle § 62 odst. 1 s. ř. s. lze k uspokojení navrhovatele po podání žaloby přikročit jen do doby, než soud o ní rozhodne. Krajský soud tak nemohl zastavit řízení dle § 47 písm. b) s. ř. s.

[22] Stěžovatel mohl na zrušení druhého napadeného rozhodnutí reagovat po vydání zrušujícího rozsudku NSS tím, že by vzal žalobu zpět, a docílil tím zastavení řízení podle § 47 písm. a) s. ř. s. Jelikož tak však neučinil, nezbývalo krajskému soudu než v souladu se zákonem žalobu ve vztahu k druhému napadenému rozhodnutí odmítnout podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[23] Závazný právní názor NSS byl formulován pro případ, že by byly splněny všechny podmínky pro věcné projednání žaloby proti druhému napadenému rozhodnutí. Jelikož však v dalším řízení před krajským soudem nastal neodstranitelný nedostatek podmínky řízení, kvůli němuž krajský soud žalobu odmítl, nemohl dostat závaznému právnímu názoru NSS, jenž se týkal věcného posouzení žaloby. S touto eventualitou ostatně NSS ve zrušujícím rozsudku počítal, neboť upozornil krajský soud, že s ohledem na sdělení žalované musí nejprve prověřit, zda neodpadl předmět řízení o žalobě.

[24] NSS tedy uzavírá, že výrok I. usnesení krajského soudu není v rozporu se závazným právním názorem vyjádřeným ve zrušujícím rozsudku NSS, přičemž krajský soud žalobu proti druhému napadenému rozhodnutí správně odmítl.

[25] Stěžovatel dále brojil proti výroku II. usnesení krajského soudu, kterým krajský soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

[26] Podle § 104 odst. 2 s. ř. s. je nepřipustná taková kasační stížnost, která směřuje jen proti výroku o nákladech řízení. Kasační námitky směřující proti výroku rozhodnutí

krajského soudu o nákladech řízení jsou přípustné, pokud kasační stížnost směřuje i proti výroku ve věci samé, a to za předpokladu, že námitky proti výroku ve věci samé nejsou nepřípustné (ač nemusí být důvodné, viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 1. 6. 2010, č. j. 7 Afs 1/2007-64, č. 2116/2010 Sb. NSS, rozsudky NSS ze dne 31. 1. 2023, č. j. 5 As 340/2020-34, ze dne 20. 6. 2024, č. j. 10 Afs 286/2023-32, nebo ze dne 30. 6. 2023, č. j. 8 As 334/2021-34).

[27] Vzhledem k tomu, že stěžovatel v kasační stížnosti uplatnil přípustné námitky proti výroku I. usnesení krajského soudu a NSS tento výrok přezkoumal, může přezkoumat též výrok o náhradě nákladů řízení.

[28] NSS svým zrušujícím rozsudkem zrušil i původní výrok III. rozsudku krajského soudu o náhradě nákladů řízení. Tím odpadl jediný dosavadní výrok o náhradě nákladů řízení v celém řízení o žalobě. Krajský soud tak měl v novém rozhodnutí rozhodnout o náhradě nákladů řízení před krajským soudem i nákladů řízení o kasační stížnosti, a to ve vztahu k celému předmětu řízení o žalobě.

[29] Podle § 110 odst. 3 s. ř. s. pokud NSS zruší rozhodnutí krajského soudu a vrátí mu věc k dalšímu řízení, rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti. Z toho plyne, že v novém rozhodnutí, kterým se řízení končí, krajský soud rozhoduje znovu o náhradě nákladů řízení, a to komplexně. Podle ustálené judikatury NSS patří do nákladů, o jejichž náhradě krajský soud rozhoduje v novém rozhodnutí poté, co jeho předchozí rozhodnutí bylo NSS zrušeno, jak náklady vzniklé v novém řízení před krajským soudem, tak i náklady, které vznikly v původním řízení před krajským soudem, a též náklady, které vznikly v řízení o kasační stížnosti. Tyto náklady přitom tvoří jediný celek a krajský soud o jejich náhradě rozhodne jediným výrokem vycházejícím z § 60 s. ř. s. (viz rozsudek NSS ze dne 19. 11. 2008, č. j. 1 As 61/2008-98).

[30] Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. platí, že *„[n]estanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Měl-li úspěch jen částečný, přizná mu soud právo na náhradu poměrné části nákladů.“* V citovaném ustanovení užitý pojem „věc“ nelze pojímat jako „žalobu“ (žalobní návrh). V případě, kdy žalobce jednou žalobou napadá více správních rozhodnutí, je třeba pro účely náhrady nákladů řízení posoudit procesní úspěch zásadně ve vztahu ke každému jednotlivému žalobou napadenému rozhodnutí samostatně (viz rozsudek NSS ze dne 22. 10. 2015, č. j. 2 Afs 44/2015-23).

[31] Krajský soud vyšel z toho, že po zrušujícím rozsudku NSS zůstalo předmětem řízení již jen druhé napadené rozhodnutí, ve vztahu k němuž odpadl předmět řízení o žalobě. Právě k takto vymezenému předmětu řízení se upínají i náklady řízení o kasační stížnosti ve věci vedené u NSS pod sp. zn. 2 Ads 98/2025. Soudní řízení v části týkající se druhého napadeného rozhodnutí skončilo odmítnutím žaloby. Podle § 60 odst. 3 s. ř. s. nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, pokud bylo řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta. Navrhovatel má právo na náhradu nákladů řízení jen tehdy, pokud vzal svůj návrh zpět pro pozdější chování odpůrce nebo pokud bylo řízení zastaveno pro uspokojení navrhovatele (§ 60 odst. 3 s. ř. s.). Stěžovatel v posuzované věci žalobu zpět nevzal a řízení nebylo zastaveno pro uspokojení navrhovatele v režimu § 62 s. ř. s., na nějž citované

pokračování

ustanovení míří (viz rozsudky NSS č. j. 10 Afs 286/2023-32, nebo ze dne 28. 7. 2021, č. j. 2 Afs 277/2019-26). Krajský soud tedy správně shledal, že ve vztahu k druhému napadenému rozhodnutí nemá právo na náhradu nákladů řízení (včetně řízení o kasační stížnosti ukončeného zrušujícím rozsudkem NSS) žádný z účastníků.

[32] Stěžovatel však byl procesně úspěšný ve vztahu k prvnímu napadenému rozhodnutí. V tomto ohledu mu tedy náležela dle § 60 odst. 1 s. ř. s. náhrada nákladů řízení vůči žalované, která úspěšná nebyla. Výrok I. rozsudku krajského soudu, jímž bylo zrušeno první napadené rozhodnutí, totiž nebyl předchozím zrušujícím rozsudkem NSS dotčen a v této části byl stěžovatel plně úspěšný. Stěžovatel nicméně nedoložil, že by mu v řízení před krajským soudem vznikly jakékoliv náklady řízení týkající se žaloby proti prvnímu napadenému rozhodnutí, a jejich vznik nevyplývá ani z obsahu soudního spisu. Pro úplnost NSS uvádí, že stěžovateli bylo již v řízení před krajským soudem přiznáno individuální plné osvobození od soudních poplatků (podání žaloby ostatně bylo osvobozeno od soudního poplatku ze zákona) a byl mu ustanoven zástupce, jehož odměnu a náhradu hotových výdajů hradí podle § 35 odst. 10 věty první s. ř. s. stát; stěžovateli tedy v souvislosti se zastupováním ze strany advokáta nevznikly žádné náklady. Jelikož stěžovatel neprokázal vznik jakýchkoliv nákladů řízení, nemohl mu krajský soud přiznat jejich náhradu.

[33] NSS tedy uzavírá, že výrok II. usnesení krajského soudu je věcně správný. Za účelem větší přehlednosti jeho odůvodnění a vypořádání kasační námítky doplnil úvahy krajského soudu NSS výše podaným výkladem.

[34] Závěrem NSS podotýká, že z obsahu spisu krajského soudu vyplývá, že krajský soud v době, kdy předložil svůj spis NSS, ještě nerozhodl o odměně a náhradě hotových výdajů ustanoveného zástupce stěžovatele v řízení o žalobě a v předcházejícím řízení o kasační stížnosti. O těchto nárocích ustanoveného zástupce může krajský soud rozhodnout dodatečně samostatným usnesením, a to zejména na podkladě vyúčtování předloženého ustanoveným zástupcem.

IV. Závěr a náklady řízení

[35] Vzhledem k výše uvedenému neshledal NSS kasační stížnost důvodnou, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 větou druhou s. ř. s. zamítl.

[36] O náhradě nákladů řízení rozhodl NSS podle § 60 odst. 1 věty první ve spojení s § 120 s. ř. s. Neúspěšný stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení; žalované nevznikly náklady řízení nad rámec její běžné úřední činnosti.

[37] Stěžovateli byl usnesením krajského soudu ze dne 12. 6. 2024, č. j. 22 Ad 7/2024-19, ustanoven k ochraně jeho práv zástupcem JUDr. Michal Krýsl, advokát. Toto ustanovení zástupce se vztahuje i na řízení o kasační stížnosti (viz § 35 odst. 10 s. ř. s. věta poslední s. ř. s.). Podle § 35 odst. 10 věty první za středníkem ve spojení s § 120 s. ř. s. platí v takovém případě hotové výdaje a odměnu za zastupování ustanoveného zástupce stát. Podle § 7 bodu 5 ve spojení s § 9 odst. 5 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách

advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), náleží ustanovenému zástupci stěžovatele odměna za jeden úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu (sepis kasační stížnosti) ve výši 4 620 Kč. Podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu náleží ustanovenému zástupci dále náhrada hotových výdajů za tento úkon právní služby ve výši 450 Kč. Celkem tedy odměna a náhrada hotových výdajů činí 5 070 Kč. Jelikož zástupce stěžovatele je plátcem DPH, zvyšuje se uvedená částka podle § 35 odst. 10 s. ř. s. o daň ve výši 21 %, tj. o 1 064,70 Kč. Celkem tedy odměna za zastupování, náhrada hotových výdajů a DPH činí 6 134,70 Kč. Tato částka bude ustanovenému zástupci vyplacena z účtu NSS ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

[38] NSS ustanovenému zástupci nepřiznal odměnu za úkon právní služby spočívající v další poradě s klientem podle § 11 odst. 1 písm. c) advokátního tarifu. Z obsahu kasační stížnosti totiž nevyplývá, že by se tvrzená porada jakkoli promítla do procesní argumentace stěžovatele (obdobně viz rozsudky NSS ze dne 6. 2. 2020, č. j. 10 Azs 260/2019-30, nebo ze dne 31. 8. 2020, č. j. 10 Azs 41/2020-43).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. května 2026

Mgr. Tomáš Kocourek
předseda senátu